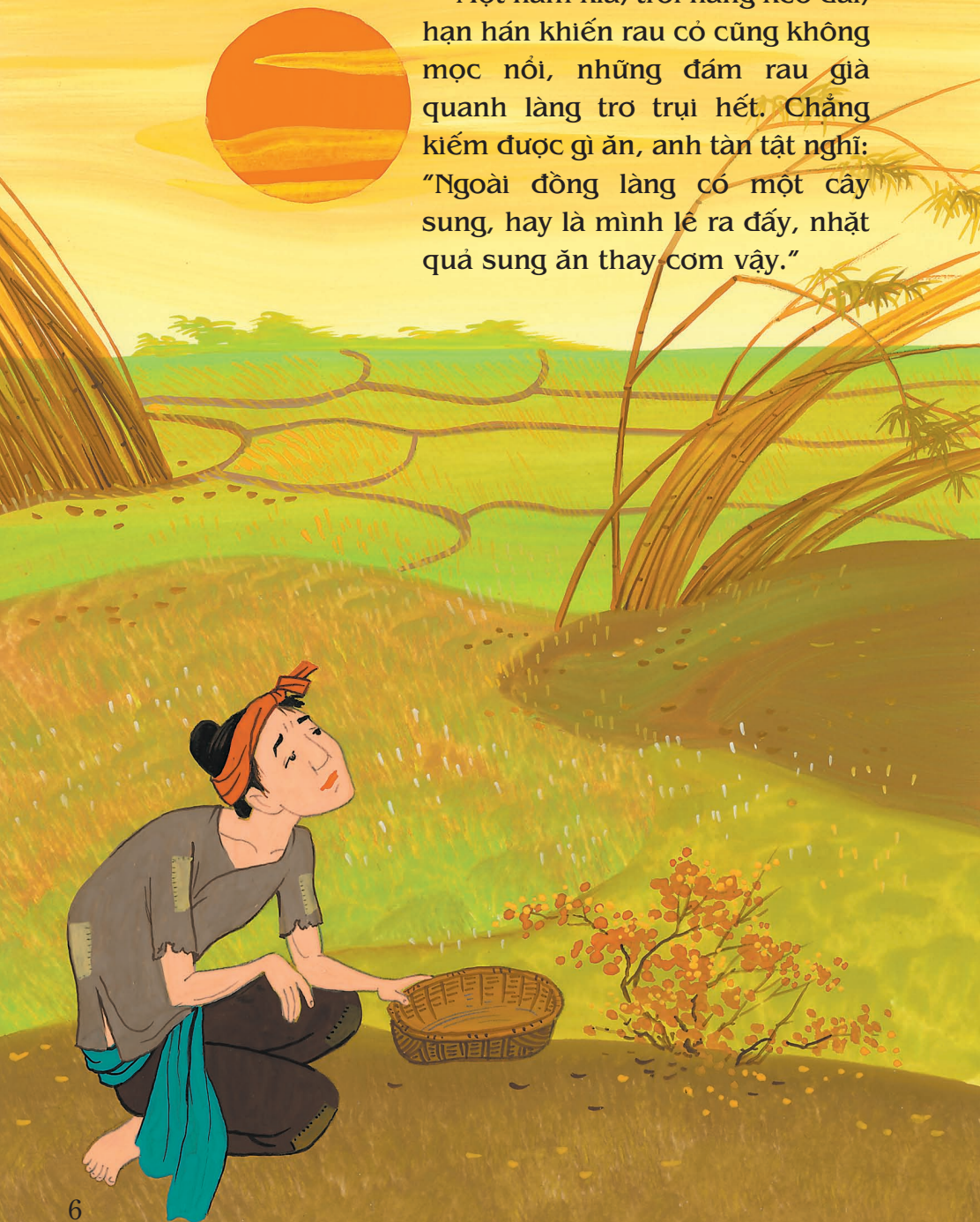




Bên hàng xóm có một anh tàn tật nghèo xơ xác. Anh này ít khi được bát cơm nóng. Rau dưa cũng chẳng đủ no lòng. Anh mang tật từ lúc bé, chân tay co rúm, lưng còng cổ queo, đi một bước cũng khó khăn. Quanh năm anh chỉ có hai mảnh quần áo rách.


Một năm kia, trời nắng kéo dài, hạn hán khiến rau cỏ cũng không mọc nổi, những đám rau già quanh làng trở trụi hết. Chẳng kiếm được gì ăn, anh tàn tật nghĩ: “Ngoài đồng làng có một cây sung, hay là mình lê ra đấy, nhặt quả sung ăn thay cơm vậy.”







Đường từ nhà ra đồng chẳng xa xôi gì. Người khỏe thì chỉ một chốc đã đến nơi. Nhưng anh tàn tật phải bò suốt từ sáng sớm đến nửa buổi chiều. Cố lê được đến góc sung ngoài đồng, anh mới mệt rã rời, đến nỗi còn chẳng nhặt nổi quả rụng mà ăn nữa.

A woman in traditional Vietnamese attire, including a brown tunic, black pants, and a teal sash, is kneeling on the ground under a large, gnarled tree. She is holding a small plant in her right hand and a woven basket filled with green and yellow fruit in her left. The ground is covered with fallen leaves and fruit. The background is a bright blue sky with some light rays. The tree has thick, dark brown branches and green leaves, with some yellow fruit hanging from it.

Chiều muộn, khi mặt trời sắp lặn, bỗng có một cơn gió rất mạnh thổi qua. Cành sung quật mạnh, quả rụng kín đất. Anh tàn tật cố gượng dậy, lê đi nhặt lại cả một đống sung định để ăn dần. Đêm đó, anh ngủ lại luôn bên gốc sung.